

Arrest

**nr. 317 615 van 28 november 2024
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 260 420 van 9 september 2021 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn aangekomen in België op 12 september 2004.

Op 17 september 2004 dient verzoeker een aanvraag tot internationale bescherming in. Op 21 juni 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 1 812 van 19 september 2007 eveneens de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert. Op 15 november 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage

13quinquies) afgegeven. Het annulatieberoep tegen het bevel wordt door de Raad bij arrest nr. 21 079 op 23 december 2008 verworpen.

Op 8 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van echtgenoot van mevr. P.S., van Belgische nationaliteit.

Op 2 juni 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Wegens het niet meer samen wonen met zijn echtgenote stuurt de verwerende partij per brief een uitnodiging om documenten over te maken in het kader van het onderzoek tot het eventueel beëindigen van zijn verblijfsrecht. Op 31 mei 2010 beslist de verwerende partij zijn verblijfsrecht te verlengen. De scheiding met mevr. P.S. wordt uitgesproken op 23 november 2010.

Op 7 oktober 2013 wordt de F-kaart opnieuw verlengd tot 26 augustus 2018.

Tussen 3 oktober 2014 en 20 december 2017 wordt verzoeker acht keer veroordeeld door de rechtbanken en hoven van het land voor diefstal en één keer voor diefstal met geweld.

Op 10 juli 2015 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor drie jaar.

Op 12 augustus 2018 wordt de F-kaart verlengd met een geldigheidsduur tot 27 augustus 2023.

Op 18 mei 2017 wordt verzoeker in hoger beroep door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden. Op 30 januari 2021 wordt verzoeker vervroegd vrijgelaten om reden van de pandemie met toepassing van het koninklijk besluit nr. 3 houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 van 9 april 2020.

Op 16 maart 2021 wordt verzoeker per schrijven van de verwerende partij geïnformeerd over de mogelijke intrekking van zijn verblijfsrecht en eventuele afgifte van een inreisverbod. Hij wordt uitgenodigd om het formulier 'recht op gehoor' in te vullen en documenten over te maken. Op 25 maart 2021 maakt verzoeker het ingevulde formulier en verschillende documenten over.

Op 12 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 260 842.

Op 16 augustus 2021 wordt een administratief verslag opgesteld door de politie wegens winkeldiefstal op heterdaad. Verwerende partij herbevestigt het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juli 2015.

Op 20 augustus 2021 wordt een administratief verslag opgesteld door de politie te Leuven wegens winkeldiefstal.

Op 20 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Verzoeker vult op 23 augustus 2021 een vragenlijst in het kader van het hoorrecht in.

Bij arrest nr. 271 620 van 22 april 2022 wordt het beroep tegen de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van 12 april 2021 verworpen.

Bij arrest nr. 260 420 van 9 september 2021 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 augustus 2021 verworpen.

Op 9 september 2021 weigerde de verzoekende partij een PCR test in kader van een repatriëring georganiseerd op 11 september 2021.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 augustus 2021 (bijlage 13septies) is de bestreden beslissing:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ LEUVEN op 20.08.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene was in het bezit van een F Kaart Nr B347599702 afgeleverd te Koekelberg geldig tot 27.11.2023, deze werd gesupprimeerd op 29.07.2021 tengevolge van verlies van verblijfsrecht op 29.04.2021.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV LE.12.LC.018517/2021 van de politiezone van PZ LEUVEN.) Betrokkene pleegt een winkeldiefstal in de Colruyt gelegen te 3010 Leuven, Tiensesteenweg 237.

Op 23.05.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maand door de rechtbank van Luik voor winkeldiefstal.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.07.2015.

Betrokkene verklaart hier te hebben gestudeerd, hier te werken, hier 2 kinderen, een partner met wie hij niet samenwoont, tevens de moeder van zijn kinderen en een grote familie te hebben.

Bovendien het feit dat de dochters, hun moeder, zijn broer, tantes, neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé-en gezinsleven niet absoluut is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV LE.12.LC.018517/2021 van de politiezone van PZ LEUVEN.) Betrokkene pleegt een winkeldiefstal in de Colruyt gelegen te 3010 Leuven, Tiensesteenweg 237. Op 23.05.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maand door de rechtbank van Luik voor winkeldiefstal. Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.07.2015 dat hem betekend werd op 10.07.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 17.09.2004 werd bij beslissing van 23.06.2005 als niet-erkend verklaard.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV LE.12.LC.018517/2021 van de politiezone van PZ LEUVEN.) Betrokkene pleegt een winkeldiefstal in de Colruyt gelegen te 3010 Leuven, Tiensesteenweg 237. Op 23.05.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maand door de rechtbank van Luik voor winkeldiefstal. Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.07.2015 dat hem betekend werd op 10.07.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 17.09.2004 werd bij beslissing van 23.06.2005 als niet-erkend verklaard.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo (Dem. Rep.) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de kennelijke appreciatiefout en van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 39/2, 39/79, 44bis, 44ter, 44quater, 44quinquies en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 5, 27, 28 en 30 van de richtlijn 2004/38 van 29 april 2004, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid van de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen, de artikelen 3, 8, 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de artikelen 19, 45 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie en Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008.

Het middel luidt:

“Eerste onderdeel: schending van de artikelen 44ter en volgende van de vreemdelingenwet

Bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van het artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het feit dat er geen termijn werd gegeven aan de eiser om liet grondgebied te verlaten en de beslissing van terugleiding naar de grens wordt genomen in toepassing het artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft kennelijk de verkeerde juridische grondslag toegepast aan de eiser.

De eiser is inderdaad familielid van een Belg. Hij is de vader van een Belgisch meisje. Hij was in het bezit van een F-kaart op grond van die familieband.

Het is in toepassing van het artikel 44bis van de vreemdelingenwet dat het verblijf van de eiser werd op 12 april 2021 ingetrokken.

De eiser valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van de specifieke wetsbepalingen toepasselijke aan de familieleden van Belg en burger van de Unie, ingehouden in het 1ste hoofdstuk van de tweede titel van de vreemdelingenwet, in het bijzonder de artikelen 44ter, 44quater en 44quinquies. Deze voorzien in welke omstandigheden, familieleden van een Burger van de Unie mag het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (44ter) maken of de omstandigheden waarin de “nodige maatregelen” mogen genomen worden om het BGV uit te voeren (44quinquies).

Het artikel 44ter, §1 stelt inderdaad dat “Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten” (eigen ouderlingen).

Conform artikelen 44ter en vlg., zou de eiser niet het voorwerp kunnen maken van een BGV zonder termijn om het land te verlaten en met vasthouding met het oog op de verwijdering.

De eiser maakt inderdaad niet het voorwerp van een BGV waarvan de termijn afgelopen is. Het BGV van 10 juli 2015 is duidelijk een vergissing van de verwerende partij en werd kennelijk impliciet ingetrokken door de aflevering, nog in 2018, van een nieuwe verblijfskaart en de bevestiging van het recht op verblijf van de eiser. Huidige beslissing moet bovendien het artikel 44ter van de vreemdelingenwet respecteren. Dit stelt dat de termijn om het grondgebied te verlaten mag niet van minder van één maand zijn.

De bestreden beslissing, die gemotiveerd is op gronde van een onjuiste rechtsgrondslagen, is kennelijk illegaal.

Deze wetsbepalingen inhoudend in het eerste hoofdstuk van de tweede titel van de vreemdelingenwet hebben als doelstellingen om het recht op vrije verkeer van de Belg en de burgers van de Unie, evenals hun familieleden, te beschermen, conform met het recht van de EU.

De bestreden beslissing miskent bijgevolg het recht op vrije verkeer inhoudend in het EU-recht, o.a. in het artikel 45 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Tweede onderdeel: schending van het artikel 44ter van de vreemdelingenwet

Het artikel 44ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

(...)

Uit de motivering van de bestreden beslissing, blijkt het helemaal niet dat de verwerende partij in haar beslissing, rekening heeft gehouden met deze elementen.

De beslissing wordt enkel gemotiveerd per referentie aan het risico voor de openbare orde (in een ongepaste manier, zie infra), verwijst naar de aanwezigheid van zijn twee kinderen, een partner, zijn moeder en andere familieleden maar houdt helemaal geen rekening met de volgende elementen:

- Het feit dat de eiser al 2009 legaal in België verblijft (tot de intrekking van zijn verblijf in april 2021), dwz voor meer dan 12 jaren;
- Dat hij pas in België aangekomen in 2004, toen hij 21 jaar oud was;
- Dat de meerderheid van zijn familieleden (moeder, broers, neven, kinderen, partner,...) op het Belgische grondgebied verblijven;
- Dat hij in België serieuze werk perspectieven heeft, opleiding heeft gevolgd,...
- Dat hij bijgevolg zeer beperkte economische, sociale en culture banden heeft gehouden met zijn land van herkomst.

Het feit dat de eiser zou, volgens de verwerende partij, een risico vormen voor de openbare orde, verhindert niet dat de verwerende partij een overwegingsoefening moet uitvoeren tussen dit risico voor de openbare orde en deze hogervermelde elementen van integratie.

Het werd kennelijk niet uitgevoerd in de bestreden beslissing, zodat het artikel 44ter, §1 van de vreemdelingenwet geschonden werd.

Derde onderdeel: schending van de motiveringsplicht inzake het risico voor de openbare orde

Om het gebrek aan termijn voor de vrijwillige terugkeer en om de beslissing tot terugleiding naar de grens te rechtvaardigen, verwijst de verwerende partij in haar beslissing naar de volgende elementen: (...)

De notie van "openbare orde" wordt, wat de familieleden van de burger van de Unie betreft, gedefinieerd in het artikel 45, §1 van de vreemdelingenwet:

(...)

Het is bijgevolg duidelijk dat op een risico van openbare orde te staven, moet er sprake zijn van feiten van een zeker ernst.

Het blijkt van het administratieve dossier dat deze feiten geen ernstige zware feiten en geen fundamenteel belang betreffen. Zoals vastgesteld in de beslissing, gaan deze feiten alleen over diefstal, zonder gebruik van geweld. Dit gaat enkel over schending van het eigendomsrecht.

Wat de recente feiten betreffen, er zou sprake zijn van diefstal in een winkel van een USB-stick, zonder gebruik van geweld. De impact van deze feiten blijkt zeer beperkt te zijn. De eiser beschikt niettemin over het vermoeden van onschuld.

Zoals bepaald door het artikel 45 van de vreemdelingenwet, mag de aflevering van een BGV niet in verband zijn met algemene preventieve redenen.

De motivering van de beslissing om het risico voor de openbare orde te staven is bijgevolg niet afdoend.

De beslissing is bijgevolg niet adequaat gemotiveerd inzake de motieven waarom er geen termijn werd gegeven voor de vrijwillige terugkeer en betreffende de terugleiding naar de grens. Zij miskent evenals de artikelen 7, 44ter en 45 van de vreemdelingenwet.

Zelf als de beslissing genomen moeten zijn in overeenstemming met de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, quod non, moest evenals de verwerende partij haar beslissing motiveren in functie van concrete en actuele elementen, in verband met een actueel en daadwerkelijk risico voor de openbare orde. Dit werd niet uitgevoerd in casu.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de kennelijke appreciatiefout en van de formele en materiele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, de artikelen 5, 27, 28, 30, 31 en 32 van de richtlijn 2004/38 van 29 april 2004, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid van de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie en Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008.

Het middel luidt:

"Bestreden beslissing stelt betreffende de mogelijke schending van artikel 8 EVRM:

Zoals hogervermeld, heeft het EHRM in verschillende arresten criteria opgesteld om de analyse van de inmenging in het recht op het familieleven als er sprake is van risico voor de openbare orde, te beoordelen.

De Boulif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boulif/ Zwitserland, § 48) betreffen:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

(8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

(9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

De analyse van de verwerende partij respecteert deze rechtspraak niet op verschillende vlakken.

De motivering van de bestreden beslissing toont duidelijk dat de verwerende partij een analyse heeft uitgevoerd van het risico van schending van het artikel 8 EYRM in abstracto en niet in concreto. Zij heeft beschouwd dat het risico voor de openbare orde moet in ieder geval boven het recht op familieleven staan.

Het blijkt niet uit de motivering van de beslissing dat zij rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de eiser.

In casu, zijn deze criteria wel relevant in het kader van de situatie van de eiser:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf: de bestreden beslissing verwijst enkel naar de herhaling van de feiten van diefstal, zonder zich uit te spreken over hun ernst. Zij verwijst naar een vonnis van Luik van 23.05.2015 met veroordeling van 8 maanden voor winkeldiefstal en de recente arrestatie van de eiser, op 20.08.2021 opnieuw voor winkeldiefstal.

Het blijkt van het administratieve dossier dat de feiten waarvoor tot op heden de eiser veroordeeld werd, geen ernstige zware feiten betreffen. Deze feiten betreffen alleen diefstal, zonder gebruik van geweld. De eiser beschikt bovendien nog van het vermoeden van onschuld voor de feiten van augustus 2021.

- de duur van het verblijf in het gastland: de eiser verblijft al zeventien jaren in België. Hij is aangekomen toen hij pas 21 jaar oud was. Hij was tussen 2009 en april 2021 in legaal verblijf.

- de nationaliteit van alle betrokkenen: de kinderen van de eiser zijn Belg.

- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband: de feiten werden gepleegd terwijl de eiser al een kind had.

- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd:

de eiser is de vader van twee kinderen: S.-j. B. H. (...) A is 13 jaar oud en A. A. G. P. (...) is tien jaar oud. A. (...) werd nog niet erkend maar de nodige stappen zijn bezig. De verwijdering van de eiser zou hem belemmeren om het kind te erkennen.

- de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen: nvt

- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst: de eiser heeft in België opleiding gevolgd en is sinds juni 2021 tewerkgesteld (stuk 4). Hij heeft zijn land van herkomst al 17 jaar verlaten en heeft geen contact meer met Congo.

- het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling:

De kinderen zijn Belg, gaan naar school in België en zou de eiser niet begeleiden in Congo. De eiser heeft een job gevonden om voor zijn kinderen te kunnen bijdragen. Hij moet evenals de nodige stappen uitvoeren om zijn tweede dochter te erkennen.

Deze elementen tonen dat de kern van het familieleven van de eiser zich in België bevindt, dat het risico voor de openbare orde niet van die mate is om een inmenging in het recht op een familieleven te rechtvaardigen.

De verwerende partij, die de inmenging in het artikel 8 EYRM niet in concreto maar in abstracto heeft geanalyseerd, heeft die bepaling kennelijk geschonden."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de kennelijke appreciatiefout en van de formele en materiële motiveringsplicht, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 39/2, 39/79, 44bis, 44nonies en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 31 van de richtlijn 2004/38 van 29 april 2004, de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de artikelen 20, 21, 41, 45, 47 en 48 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie en de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Het middel luidt:

"De eiser is familielid van een Belg en was in het bezit van een F-kaart die door een beslissing van 12 april 2021 ingetrokken werd.

Hij heeft een beroep ingediend die in behandeling is.

Het artikel 39/79 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beroep ingediend tegen een beslissing van intrekking van het verblijf van een familie van een Burger van de Unie van rechtswege opschortend is, terwijl, voor de familieleden van een Belg, enkel een beroep ingediend tegen een beslissing van weigering van verblijf, en niet van intrekking van verblijf, van rechtswege opschortend is.

Eerste onderdeel: schending van het recht op een effectief rechtsmiddel

Verzoekende partij beschouwt dat door hem een beslissing van verwijdering te betekenen, terwijl het beroep dat hij ingediend heeft tegen de beslissing van intrekking van verblijf nog in behandeling is, zijn recht op een effectief beroepsmiddel miskent.

Dit recht wordt ingeschreven zowel in het Handvest van de Grondrechten van de EU, in de richtlijn 2004/38 als in het EVRM.

De eiser te verwijderen zonder dat Uw Raad de mogelijkheid krijgt om alle zijn middelen volledig en met zorg te kunnen analyseren, miskent evenals dit recht op een effectief beroepsmiddel.

Zijn verwijdering heeft als gevolg dat de elementen die hij aangeroepen heeft in het kader van zijn beroep niet geanalyseerd zullen zijn, dat zijn familieleden ten opzichte van zijn Belgische kinderen zwaar aangetast zal worden.

Het feit dat hij over de mogelijkheid beschikt om een verzoek tot voorlopige maatregelen in te dienen is geen waarborg van een beroepsmiddel.

In het kader van de voorlopige maatregelen, moet de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel invoeren. Indien Uw Raad zou beschouwen dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is, ondanks het feit dat hij wel serieuze middelen aanvoert, heeft als gevolg dat zijn verzoek tot voorlopige maatregelen verworpen zal worden.

In het kader van de uiterst dringend noodzakelijkheid procedure van deze voorlopige maatregelen, mag de rechter moeilijk een volledige en zorgvuldige analyse te maken van alle elementen van zijn situatie, zodat deze procedure niet de procedurele waarborgen van het artikel 31 van de richtlijn 2004/38 respecteert.

Tweede onderdeel: Schending van het principe van gelijkheid

Verzoekende partij is van mening dat door geen van rechtswege opschortend karakter te voorzien voor het ingediend beroep, miskent het artikel 39/79 van de vreemdelingenwet het principe van gelijkheid en niet-discriminatie.

De eiser wordt inderdaad gediscrimineerd in vergelijking met twee andere categorieën van vreemdelingen die in een gelijkaardige situatie zich bevinden:

- De vreemdelingen die een beroep hebben ingediend tegen een beslissing van intrekking van verblijf gebaseerd op motieven van openbare orde, maar die leden zijn van de familie van een Burger van de Unie;*

- De vreemdelingen die een beroep hebben ingediend tegen een beslissing van weigering van verblijf die evenals gebaseerd is op motieven van openbare orde en die de familieleden zijn van een Belg.*

Deze twee categorieën van vreemdelingen beschikken over een van rechtswege opschortend beroep, in tegenstelling met de vreemdelingen zoals de eiser, die een beroep hebben ingediend tegen een beslissing van intrekking van verblijf en zijn de familieleden van een Belg.

Er bestaat geen gerechtvaardigd motief voor dit verschil van behandelingen.

De eiser beschouwt dat hij over een opschortend beroep moet genieten. De aflevering van een BGV met vasthouding met het oog op de verwijdering, die een verwijderingsmaatregel is, miskent dit opschortend karakter van het beroep, zodat de beslissing illegaal is.

Desgevallend, verzoekt de eiser dat twee prejudiciële vragen worden gesteld aan het Grondwettelijke Hof over de conformiteit van het artikel 39/79 van de vreemdelingenwet met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, alleen en samengelezen met het artikel 31 van de richtlijn 2004/38, de artikelen 8 en 13 van het EVRM en de artikelen 20, 21, 41, 45 en 47 van het Handvest voor de Grondrechten van de EU."

3.2. Het bestreden bevel steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De motieven luiden:

"1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie."

Verzoeker laat het motief met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet ongemoeid. Hij betwist niet dat hij niet in het bezit van een geldig paspoort of een geldig visum/verblijfstitel. Dit motief is determinerend in de zin dat het alleen de betreden beslissing kan schragen. Het verweer tegen het motief met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is gericht tegen een overtollig motief en kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Artikel 44ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten."*

De Raad wijst erop dat de verwerende partij op 12 april 2021 een beslissing tot beëindiging van verblijf heeft genomen op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Daaruit volgt, dat verzoeker niet kan

worden gevolgd wanneer hij stelt dat hij beschouwd dient te worden als familie van een burger van de Unie, omdat hij onderdaan is van een derde land, die op geen enkele grond in België is toegelaten om er te verblijven. Dus kan een vreemdeling wiens verblijf is beëindigd krachtens artikel 44bis van de Vreemdelingenwet een bevel krijgen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan de schending van “*de artikelen 44ter en volgende van de vreemdelingenwet*” niet dienstig aanvoeren.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst dient de Raad op te merken dat artikel 8 van het EVRM op zichzelf geen motiveringsplicht inhoudt (RvS 28 november 2017, nr. 239.974 cassatie).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 8 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart hier te hebben gestudeerd, hier te werken, hier 2 kinderen, een partner met wie hij niet samenwoont, tevens de moeder van zijn kinderen en een grote familie te hebben.

Bovendien het feit dat de dochters, hun moeder, zijn broer, tantes, neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

In de bestreden beslissing wordt tevens uitdrukkelijke verwezen naar het verlies van zijn verblijfsrecht op 12 april 2021. Overeenkomstig de stukken van het administratief dossier werd verzoekers verblijfsrecht ingetrokken met toepassing van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet om redenen van openbare orde. In voormelde beslissing werd op uitgebreide wijze gemotiveerd inzake de ‘Boultif criteria’ en oordeelde de gemachtigde dat verzoekers gezins- en privéleven niet opwegen tegen de bescherming van de openbare orde en veiligheid. Verzoeker heeft een annulatieberoep ingediend tegen voormelde beslissing dat werd verworpen bij arrest nr. 271 620 op 22 april 2022. In voormeld arrest wordt tevens op uitgebreide wijze de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM besproken waardoor het volstaat om met betrekking tot de ‘criteria’ waarvan verzoeker stelt dat ze relevant zijn in het kader van zijn situatie te verwijzen naar de bespreking in het voormeld arrest.

Verzoeker stelt dat het risico voor de openbare orde niet van die mate is om een inmenging in het recht op een familieleven te rechtvaardigen.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de Bultif-Üner-criteria in de bestreden beslissing, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst dient de Raad in dit verband op te merken dat de verwijzing naar deze rechtspraak van het Europees Hof (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141) niet relevant is aangezien de bestreden beslissing geen beëindiging is van zijn verblijf. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

De gemachtigde motiveert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Er wordt in dit verband tevens gewezen op de suprematie van zijn F-kaart op 29 juli 2021 ten gevolge van het verlies van zijn verblijfsrecht op 12 april 2021. Daarnaast motiveert de gemachtigde: *“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV LE.12.LC.018517/2021 van de politiezone van PZ LEUVEN.) Betrokkene pleegt een winkeldiefstal in de Colruyt gelegen te 3010 Leuven, Tiensesteenweg 237. Op 23.05.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maand door de rechtbank van Luik voor winkeldiefstal. Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij haar beoordeling of een vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

De gemachtigde oordeelde dat het gedrag van verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden gelet op de herhaling van de feiten. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de enkele verwijzing naar het vonnis van Luik en de diefstal op heterdaad niet volstaat om te oordelen dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Overigens verwijst de gemachtigde tevens naar de intrekking van zijn verblijfsrecht dat het gevolg was van ernstige redenen van openbare orde en waarin wordt verwezen naar tal van veroordelingen. Waar verzoeker erop wijst dat hij geen toegang heeft tot het dossier met betrekking tot de recente winkeldiefstal op heterdaad merkt de Raad op dat de politiediensten omwille van het geheim van het onderzoek aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen afschrift van de processen-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij de gemachtigde slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. In voormeld administratief verslag wordt vermeld in welke omstandigheden verzoeker werd betrapt op diefstal. Tevens wordt in de bestreden beslissing het PV-nummer weergegeven waardoor verzoeker desgevallend het originele proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het

feit dat het proces-verbaal an sich niet zou zijn opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven rechtvaardigt door het verplicht verlaten van het grondgebied, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing en weerlegt de motieven niet door erop te wijzen dat hij met betrekking tot de (laatste) diefstal op heterdaad nog beschikt over het vermoeden van onschuld.

Waar verzoeker verwijst naar zijn 'kinderen' en zijn familieleden laat verzoeker na een beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen, zoals reeds besproken in het arrest nr. 271 620 op 22 april 2022. Verzoeker wordt slechts op de geboorteakte van één kind vermeld en moet voor het andere kind nog "*de nodige stappen uitvoeren om (haar) (...) te erkennen*", zoals verzoeker zelf stelt. Verder blijkt uit de stukken dat verzoeker het adres van zijn kinderen niet kent en dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat hij (mede) de zorg draagt voor de kinderen. De in het verzoekschrift voorgelegde foto van één kind, en de oppervlakkige berichtjes met de moeder van het kind, volstaan niet om een hechte band met zijn kinderen aan te tonen. Verzoeker legt geen bewijs van affectieve of financiële band en/of samenwoning met zijn kind(eren) voor. Verzoeker legt evenmin een stuk voor waaruit blijkt dat hij op regelmatige basis contact heeft met zijn kinderen of met één van zijn kinderen. Een beschermenswaardig gezinsleven met zijn kinderen wordt geenszins aangetoond. Verzoeker kan in het land van herkomst het contact onderhouden met zijn kinderen, die reeds 10 en 13 jaar zijn, aan de hand van moderne communicatiemiddelen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de "*familieleden*" die in België verblijven, waaronder zijn moeder, broer en neven, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Verzoeker laat na aan te tonen afhankelijk te zijn van zijn familieleden of zelfs deel uit te maken van hun gezin. Verzoeker, die 38 jaar is, toont niet anderszins aan en maakt niet aannemelijk dat hij zijn leven in het land van herkomst niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. De relatie die de verzoeker met zijn familieleden onderhoudt betreffen normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoeker kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoeker van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn tewerkstelling zal verliezen dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikt sinds 12 april 2021. Verzoeker die geen arbeidsvergunning voorlegt en niet over een geldige verblijfstitel beschikt kan bezwaarlijk beweren dat hij ten gevolge van de uitvoering van de bestreden beslissing zijn tewerkstelling zal verliezen. Evenmin kan verzoeker beweren dat hij het principe van "*vrij verkeer*" verliest nu hij sinds 12 april 2021 niet meer over een verblijfsrecht beschikt als familielid van een Belg. Het "*bewijs van tewerkstelling*" dat verzoeker bij het verzoekschrift heeft gevoegd doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker stelt nog dat hij ernstig ziek is doch laat na de bewering van zijn ernstige ziekte te duiden of te concretiseren met een begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 augustus 2021 "*fit to fly*" werd beoordeeld door de centrumarts en dat op 23 augustus 2021 een medisch attest werd opgesteld waarin werd vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn privé- en gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde. Er wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Waar verzoeker erop wijst dat hij nog een beroep hangende heeft tegen de intrekking van zijn verblijfsrecht, wijst de Raad erop dat deze beroepsprocedure werd beëindigd door het arrest nr. 271 620 op 22 april 2022. Er blijkt derhalve dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om via een annulatieberoep de

Raad te vragen standpunt in te nemen tegen de intrekking van zijn verblijfsrecht. Uit het arrest nr. het arrest nr. 271 620 op 22 april 2022 blijkt dat de Raad alle aangehaalde rechtsnormen heeft onderzocht. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt ontzegd.

Verzoeker kan niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat hij zich in een gelijke situatie bevindt als *“de vreemdelingen die een beroep hebben ingediend tegen een beslissing van intrekking van verblijf gebaseerd op motieven van openbare orde, maar die leden zijn van de familie van een Burger van de Unie; de Vreemdelingen die een beroep hebben ingediend tegen een beslissing van weigering van verblijf die evenals gebaseerd is op motieven van openbare orde en die de familieleden zijn van een Belg”*. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel dient te worden opgemerkt dat hiervan slechts sprake kan zijn indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke. Verzoeker toont geen schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel met concrete argumenten aan. Er is derhalve geen reden om de twee prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijke Hof over *“de conformiteit van het artikel 39/79 van de vreemdelingenwet met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, alleen en samengelezen met het artikel 31 van de richtlijn 2004/38, de artikelen 8 en 13 van het EVRM en de artikelen 20, 21, 41, 45 en 47 van het Handvest voor de Grondrechten van de EU”*.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. De drie middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC